

Les T de Teatre, madures i guerreres

Pau Miró aborda els tabús de les dones de 50 anys al Romea

Dones com jo exposa els desenganys de la classe mitjana en clau femenina. L'obra, interpretada per T de Teatre, combina la comèdia i el drama per trencar els tòpics que assetgen les dones de 50 anys.

NÚRIA JUANICO

BARCELONA. Fugir de la pròpia existència no és gens fàcil, i encara menys si es tenen les amigues de tota la vida ben a prop. Les T de Teatre tornen a escena per submergir-se en una història de dubtes existencials molt marcada per la crisi econòmica, però també de valors. Escrita i dirigida per Pau Miró, *Dones com jo* aterra al Teatre Romea per plasmar el desànim d'una classe mitjana frustrada.

L'obra arrenca amb el desig fet realitat d'una arquitecta que voreja la cinquantena i es troba a l'atur. De cop i volta, deixa enrere una quotidianitat dedicada al marit i als fills per tancar-se en un estudi del Raval i aïllar-se del món. Fins allà la persegueixen tres amigues de l'institut, que provaran d'entendre-la i descobrir per què ha abandonat una rutina aparentment satisfactòria. A partir d'aquesta escapada, els desenganys de cadascuna de les protagonistes brollaran per evidenciar el desencís d'una generació amb títols universitaris però feines mediocres que no encaixen amb els seus somnis de joventut.

"La situació econòmica actual, els fracassos personals i l'inexorable pas del temps configuren un còctel explosiu per als quatre personatges", apunta Miró. L'autor ha escrit un espectacle protagonitzat íntegrament per dones, amb la intenció de "mostrar la necessitat femenina d'alliberar-se de la cotilla

social i dels tabús". La història avança a través de la comèdia, però la tensió dramàtica n'ocupa el rerefons. "És una mena de muntanya russa que oscil·la en un cúmul d'emocions i no deixa indiferent", assegura l'actriu Àgata Roca, que interpreta l'arquitecta fugitiva. Mamen Duch, Carme Pla i Marta Pérez completen el repartiment. Miró ha procurat mantenir la veu dramàtica pròpia dels seus espectacles, però també ha modificat els personatges segons els consells de les T de Teatre. "Ens hem adaptat els uns als altres, de manera que el muntatge té elements característics de les actrius però també la meua marca", afirma el dramaturg.

La tercera entrega d'una trilogia

Dones com jo posa punt final a la trilogia generacional que Miró va engagar el 2011 amb l'excel·lent *Els jugadors*, al Teatre Lliure, i va seguir amb *Un refugi indie*, a la Sala Beckett. Tots tres muntatges comparteixen l'aparició d'una bossa carregada de diners que surt a escena en el moment més inesperat. Segons l'autor, aquest element representa "el que està passant amb l'economia, amb diners que apareixen i desapareixen". Alhora, la bossa exerceix de detonant per saltar de gènere i capgirar la situació dalt de l'escenari.

El tercer muntatge guarda certs paral·lelismes amb la primera obra de la trilogia, que abordava com els homes de la tercera edat són apartats per la societat. L'essència femenina, però, contrasta amb l'actitud masculina a l'hora d'afrontar els obstacles. "Tot i que he intentat no deixar-me influir pels tòpics, he arribat a la conclusió que les dones toquen més de peus a terra que els homes", admet Miró. ■

FUGIR DE LA RUTINA
Mamen Duch, Marta Pérez,
Àgata Roca i Carme Pla
s'enfronten als 50. PERE TORDERA